

зобов'язання перед кредитором, за умови прострочення його виконання боржником, в порядку встановленому законом та договором, що виникає на конкурсній основі, внаслідок прийняття відповідного акту Кабінету Міністрів України, в межах, за рахунок і за напрямками, визначеними законом про Державний бюджет України.

Література

1. Гофман О. Р. Державна гарантія як засіб забезпечення виконання господарських зобов'язань: дис... канд. юрид. наук: 12.00.04 / О. Р. Гофман. – Одеса, 2014. – 232 с.

2. История дефолтов в разных странах [Електронний ресурс] // Риановости – 2011. – Режим доступу: http://ria.ru/spravka_economics/20110720/404589765.html

УДК 346.1 (043.2)

Гелич А. О., к.ю.н.,
Рябінець Д. Р., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ НЕКОМЕРЦІЙНОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сучасному етапі розвитку економіки України важливу роль у забезпеченні добробуту населення відіграє соціальна спрямованість господарської діяльності, яка забезпечується, передусім, суб'єктами некомерційного господарювання з метою досягнення суспільно-корисних результатів, підвищення рівня життя та реалізації прав і свобод громадян щодо задоволення соціальних та духовних потреб [2, с. 4].

Поняття суб'єктів некомерційної господарської діяльності варто розглядати з погляду суб'єктного складу некомерційної господарської діяльності, якій присвячена глава 5 розділу 1 ГК України (ст.ст. 52-54), поняття непідприємницьких товариств та установ, закріплених у ст.ст. 83, 85, 86 ЦК України, і поняття неприбуткових організацій, закріплених у податковому законодавстві [1, с. 573].

Положення ст. 52 ГК України визначають склад некомерційної господарської діяльності. Некомерційне господарювання – це самостійна, систематична господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання, спрямована на досягнення економічних, соціальних та інших результатів без мети одержання прибутку. Некомерційна господарська діяльність здійснюється суб'єктами господарювання державного або комунального секторів економіки в галузях (видах діяльності), в яких забороняється підприємництво, на основі рішення відповідного органу державної влади або органу місцевого

самоврядування. Некомерційна господарська діяльність може здійснюватися також іншими суб'єктами господарювання, яким здійснення господарської діяльності у формі підприємництва забороняється законом.

У відповідності до ст. 85 ЦК України непідприємницькими є товариства, які не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками.

Згідно з положеннями Податкового кодексу України (далі – ПКУ) неприбуткові підприємства, установи та організації – підприємства, установи та організації, основною метою діяльності яких є не одержання прибутку, а провадження благодійної діяльності та меценатства і іншої діяльності, передбаченої законодавством.

ПКУ у ст. 157.1 визначає вичерпний перелік неприбуткових організацій. Так, до неприбуткових належать установи та організації, які є:

а) органами державної влади України, органами місцевого самоврядування та створеними ними установами або організаціями, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів;

б) благодійними фондами і благодійними організаціями, створеними у порядку, визначеному законом для провадження благодійної діяльності; громадськими організаціями, створеними з метою надання реабілітаційних, фізкультурно-спортивних для інвалідів (дітей-інвалідів) та соціальних послуг, правової допомоги, провадження екологічної, оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, просвітньої, освітньої та наукової діяльності, а також творчими спілками та політичними партіями, громадськими організаціями інвалідів, спілками громадських організацій інвалідів та їх місцевими осередками, створеними згідно із відповідним законом; науково-дослідними установами та вищими навчальними закладами III-IV рівнів акредитації, внесеними до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави; заповідниками, музеями та музеями-заповідниками;

в) кредитними спілками, пенсійними фондами, створеними в порядку, визначеному відповідними законами;

г) іншими, ніж визначені в підпункті «б» цього переліку, юридичними особами, діяльність яких не передбачає отримання прибутку згідно з нормами відповідних законів;

г) спілками, асоціаціями та іншими об'єднаннями юридичних осіб, створеними для представлення інтересів засновників (членів, учасників), що утримуються лише за рахунок внесків таких засновників (членів, учасників) та не провадять господарську діяльність, за винятком отримання пасивних доходів;

д) релігійними організаціями, зареєстрованими в порядку, передбаченому законом;

е) житлово-будівельними кооперативами та об'єднаннями

співвласників багатоквартирного будинку;

є) професійними спілками, їх об'єднаннями та організаціями профспілок, а також організаціями роботодавців та їх об'єднаннями, утвореними в порядку, визначеному законом.

Передбачається ведення спеціального Реєстру неприбуткових організацій (п. 63.12 ПКУ).

Виходячи з аналізу даних положень, можна зробити висновок, що суб'єктами некомерційного господарювання є ті суб'єкти, які систематично здійснюють самостійну господарську діяльність, спрямовану на досягнення економічних, соціальних й інших результатів без мети одержання прибутку. Дані суб'єкти створюються для виконання благодійних, культурних, наукових, управлінських функцій, функцій по охороні здоров'я громадян, задоволенню їх духовних й інших нематеріальних потреб, захисту прав і законних інтересів і т.п.

Література

1. Машковська Л. В. Правовий статус суб'єктів некомерційної господарської діяльності / Л. В. Машковська // Актуальні проблеми держави і права. – 2011. – № 57 (2011). – С. 573-578.

2. Поляков В. Ю. Правове регулювання господарської діяльності некомерційних організацій: дис.... канд. юрид. наук: 12.00.04 / В. Ю. Поляков. – Донецьк, 2012. – 240 с.

УДК 346.1 (043.2)

Гелич А. О., к.ю.н.,
Яременко О. В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «КОРПОРАЦІЯ» ТА «ГОСПОДАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО»

Одним із різновидів договірних об'єднань підприємств, відповідно до чинного законодавства України, є корпорація. До нормативно-правових актів, які регулюють питання, пов'язані з правовим статусом та діяльністю цього об'єднання, належать Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, закони та підзаконні нормативно-правові акти України.

Відповідно до ч. 3 ст. 120 Господарського кодексу України корпорація – це договірне об'єднання, створене на основі поєднання виробничих, наукових, комерційних інтересів підприємств, що об'єдналися, з делегуванням ними окремих повноважень централізованого регулювання діяльності кожного з учасників органам управління корпорації [2].

Слід зазначити, що поняття «корпорація», окрім Господарського кодексу України, визначено в Класифікації інституційних секторів